

mer blot, at Angiveren af en ſaadan Lagerforretning, ſom foregaaer ſkult, faar en Del og Statskaſſen den øvrige Del af Kapitalen, ſaa er der Ingen, der har Lyſt til at gjøre ſtore Experimenteer i den Henseende. Nu er det ganſke viſt, at der exiſterer ſaadanne ſkulde Lagerforretninger, hvor man laaner Obligationer ud til en vis Kurs, ſaaledes at det ſer ud, ſom om de kun ere udlaanede til den Værdi, de have til den givne Tid, medens de i Virkeligheden maa betales med pari. Jeg tror, at endogſaa Domſtolene, naar de kunne faae fat paa noget Saadant, under de nuværende Forhold ere villige til at ſtride ind. Men, hvorom Alt er, mener jeg, at det allerede vilde hjælpe godt, naar man kunde faae noget Saadant ſlaaet faſt, og jeg gad vidſt, hvorfor navnlig en Forſamling ſom denne ſkulde ville modſætte ſig en Anmodning til Regjeringen om at have ſin Opmerkſomhed henvendt derpaa, naar man ſer, under hvilke vanſkelige Vilkaar en af Landets Hovederhvervsørene ſtaaer — jeg mener Landvæſenet. Jeg gad dog vidſt, hvorfor Mænd, der ere blevne valgte af Landbefolkningen, og ſom ſelv hende til Landbrugsvæſenet, ſkulde være ſaa taabelige at lade være at hjælpe ſig ſelv, hvor de kunne komme dertil. At lade ſig afſtrække af nogle Folk, ſom forſvare den fri Konkurrence, Lagerkonkurrencen, og af de fine Statsøkonomer, vilde være urigtigt; at de le Lidt ad En, er virkelig ingen Grund til at vige bort fra Noget, ſom man ſelv kan ſe bør gaa igjennem, hvis man ikke vil ſe Landet blive ødelagt. Mig ſkal ingen af den Slags Folk faae til at aſlade fra ved enhver given Leilighed at ſtøtte den Anſtuelfe, at man ſkal hjælpe til at forhindre, at de vigtigſte Erhvervsørene her i Landet blive umulige, eller i hvert Fald, at de, ſom ere inde derpaa, abſolut ſkulde drives til Betlerſtaven. Vi have tidligere haat, og vi have endnu Love, ſom paabyde en faſt Rente, og jeg gad egentlig nok vide, hvorfor vi ſkulde vedblive at give diſſe Bevillinger til at yde en ſtørre Rente; det ſkulde man trække ſig tilbage fra. Paa et viſt Omraade er man gaaet et Skridt frem for ikke at behyrde Laansøgerne for meget, idet man er kommen dertil, at diſſe Bevillinger nu udbædes gratis; men det var meget bedre, om diſſe Bevillinger ſted ikke gaves, navnlig til 1ſte Prioritetslaan. Jeg har forøvrigt ved en tidligere Leilighed ſagt her i Thinget, at jeg ønskede at indbringe et Lovforſlag i den Retning, og det ſkal ogſaa nok komme. Dette til behagelig Underretning for dem, der mere ſig over ſlige Ting. Jeg ſkal alſaa ogſaa ſtemme for, at dette Andragende bliver henviſt til Miniſteren, og at flere af de Punkter, ſom her ere blevne omtalte af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen), kunne blive overveiede fra Miniſterens Side, da han jo naturlignis altid bedre kan overſkue den Slags Ting end en enkelt anden Mand.

Jeg vil blot bede dem, der have ſamme Anſtuelfe ſom det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds og jeg, at de ikke lade ſig forvirre af den Slags Indvendinger, ſom mange Gange blot ved viſe Tilraab faae Udtryk her i Thinget, men at man forſætter den Bane, ſom jeg tror, at Samfundet i Længden ſtaaer ſig bedſt ved, nemlig at ſørge for, at Fattigdommen ikke kommer til at brede ſig ud. Blandt forſkjellige Forhold kan ogſaa dette gjøre Noget i ſaa Henseende. Jeg ſtemmer alſaa for, at dette Andragende henviſes til Indenrigsminiſteren.

Sammelubr: Hvad der har bevæget mig til at tiltræde denne Indſtilling, er, at jeg er en ivrig Modſtander af den frie Rente af Pengelaan mod 1ſte Prioritet i faſte Eiendomme. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgtreds (Buſt), naar han nærer nogen Frygt for Følgerne af, at Renten her bliver ſaſſat til 4 pCt. Jeg ſkal derfor anbefale, at Indſtillingen bliver godkjendt.

Th. Nielsen: Andragendet under Nr. 2 gaar jo i det Hele ud paa, at Renten er altfor høi og ikke til at holde ud for Landmændene; men det udtaler ikke Noget om, ad hvilken Bei dette Forhold ſkal blive forandret. Naar nu det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ſte Valgtreds (Winther) paapegede en Bei, og jeg er i det Stykke enig med ham, ſaa have Andragerne naturlignis ikke Noget imod, at det juſt ikke kommer til at ſte ad den Bei, de have tænkt ſig. Hvad det angaar at ſætte en Straf for Mellemhandlere med Penge, alſaa give en Lagerlovgivning, da tror jeg, at det vilde have en umaadelig ſtor Betydning; at det i mindſte Maade ſkulde gjøre, at Pengene vandrede ud af Landet, er mig uſatſeligt. Hvorledes dette at ſtraffe Prokuratorer og Sagførere, der gjøre ſig en ublu Fortjeneste af Medmenneſters Nød, ſkulde ſoraarſage, at Pengene vandrede ud af Landet, det gaar over min Forſtand. Det er jo netop Noget, der er oppe nu for Tiden i andre Lande, at faae en Lagerlovgivning, der ſætter Straf paa den Beſtilling at ødelægge ſine Medmenneſter, og det har ſandelig Mange gjort til deres eneſte Næringsvei. Det er alſaa en Stopper, man vil have ſat paa Sligt, idet man foreslaar denne Sag henviſt til Overveieſe for gjennem denne Overveieſe muligen at naae til en paſſende Lagerlovgivning. Jeg har ikke villet være med til at afviſe Andragendet, for at det ikke ſkulde faae Udſeende af, at man ikke her i Thinget havde Die for Sagen; men nu, da jeg har haft Leilighed til at udtale mig, og ogſaa min Medforſlagsſtiller og et andet æret Medlem har haft Leilighed dertil, og da der jo er meget ſaa Medlemmer tilſtede, ſaa at mulig